

Nagy László

FEJFÁKNAK FEJFA

*Virágot habzó zöld lovakon:
sirdombokon sírjelek, sírfák,
kengyelben álló hű lovasok,
fura bálványvitézek ügetnek.
Fejemben s pántja alatt az égnek
hova hajt, hova ér ez a sok
sisakos, fátylas, ékes alakzat?
Mintha az ember-cirkuszos gömböt
húznák e pisle sáracsillagot,
mintha csak volna valami remény
másutt, egy másik delej övében,
ott mintha volna, itt ami nincs.
Hóval meg lánggal bútoros minden
tér a világban s nincs ami kell.
Hol van, ha nem a hiedelemben,
temetők fejfás hadai, hol?
Hit s rege rongyban, kár érte, kár,
ügettek úrbeli forgás szerint
fegyvertelenül mind a sugárzás
nyilözönébe, záporosó
kopogó sorozatába, a fagy
haderejébe roppanni, rogyni.
Koponyám hallja: rost ahogy rostot
elhagy s meghasad gömbfejetek,
tulipánfejetek, rózsá- és csillag-
ormotok omlik el s kívül hordott
szívetek megreped, jaj, ti naivak!
Nem lobogtattok csillagköpenyt,
uszályotok emlék s jó babona,
mennyi menyegzőt, szüretet, vért,
úrderest, guzsbeli kék daganást,
úrköpedelmet, de sugaras csint,
csodát és találmányt, mennyi fehér
s fekete gyászt is húztok az idő
zengésein át, siratók jaját,
hitvesek ájulatát, a halál*

homályát himző gyertyavilágot,
embert idéző konok és lelkes
pávaszemlángot — s mennyi ajándék
ragyog és romlik el zöld lovatok
futtán, de éljen a jó babona!
Eleven hozza vélt elevennek,
ki amit kedvelt vala nagyon:
játék, cukorka, báb, tüköralma,
hús java, jó bor, ízlelni illik,
s hordani illik selyemszalagot,
hóban is nászinget, s bár odafagy,
nem rezdül meg a váll, se a vésett
zsinórszemöldök. — Szép babonába
ájulva, úzve átváltozom:
tölgyfa-fiúnak bárd kifarag,
térdig széncsizmát süt rám a láng,
színt ad, sötétet, ecettel rámkent
vaspor, tüköri fényt bikamáj. —
Fejfáknak fejfa: ügetek én is
jó hadatokkal, fejem ormába
fúrt lobogóval, gyolcsa havával,
s vörös bor önt el mellemén írást,
ezüstlik halpézn lovam szügyén,
nyargalok érte, ami hiányzik,
hiedelemben, soha ijedten,
bár sebesülten, likacsosan,
lepkekiköltő résekkel, hónap
hattyútozását hordva üregben,
hűen magamhoz, úgy is ha ellep
észak mohája s dél kifakít.
Savaim, sóim, szép fele-vállam
elhagyva fájok emberien:
jussomért, legjobb részemért hajtok
csonkán e mindig hiánnyal síró,
szimmetriásra tervelt világban.